

[Økonomiministeren.]

løse nogle gevaldige spekulationsgevinster, og jeg tror såmænd også, hr. Ømann var inde på den betragtning. Jeg beklager, at jeg ikke fik noteret ned, hvem det var, der regnede med, at der her var tale om ca. 40 mia kr., som kunne udloddes til anvendelse som købekraft. Her gør der sig altså helt forkerte forestillinger gældende med hensyn til, hvad der sker på dette område.

Vi har jo for et års tid siden gennemført et udlånsloft for kreditforeningerne, og i henhold til dette udlånsloft er der også lagt et loft over belåningen af værdistigningerne ved tillægsvurderingerne. Det låneloft er således, at der ikke er tale om et milliardbeløb, men om, at man ved en sådan tillægsvurdering kan give lån, og de er meget ofte fornuftigt begrundet, det vil jeg gerne sige. Det er ikke bare lån, som har til formål, at man kan købe sig en båd, en bil, et sommerhus, eller hvad det nu er; de er meget ofte også produktivt og investeringsmæssigt fornuftigt begrundede. Men beløbet drejer sig om ca. 700 mill. kr. på årsbasis, og det er jo et helt andet tal end de 40 mia kr. Lægger man dertil den del af lånemulighederne, som ligger i lånepantebreve, som så falder uden for realkreditte, så drejer det sig om et beløb på ca. 1 mia kr. på årsbasis. Det vil sige, at det, der alt i alt tages ud af disse værdistigninger, på årsbasis er under 2 mia kr., og som sagt bruges en meget væsentlig del af de midler, der tages ud på denne måde, til fornuftige, rimelige og rigtige investeringer. En del bruges også til finansiering af et forbrug, og man kan diskutere, hvor hensigtsmæssigt det er, at den mulighed overhovedet findes. Men at forhindre den vil nok kræve en betydelig skarpere kontrol, end vi hidtil har gennemført, og vil nok kræve anvendelse af regler, som vil komme til at ramme en del af den rimelige anvendelse, altså en del af den fornuftige investeringsvirksomhed.

Hr. Freddy Madsen nævnte også det, jeg ved en tidligere lejlighed havde udtalt om, at arbejdsløshed ikke er noget naturgivent, men at arbejdsløshed er noget, som kan overvindes og afskaffes, hvis vi vil, og med vi – med al respekt, det vil hr. Freddy Madsen se, hvis han slår efter i fortrykket – mente jeg ikke folketingset. Jeg mener ikke, at folketingset ved en beslutning kan afskaffe arbejdsløsheden. Der er grænser for min naivitet. Jeg gav også udtryk for ved den lejlighed, at forudsætningen

er, at alle de kræfter, som bestemmer den faktiske økonomiske udvikling i Danmark, samvirker, og jeg gav udtrykkelig udtryk for, at en masse fordomme og en masse forretigheder måtte falde, for at man kunne nå det mål. Det gælder ikke alene for den ene side, lad os kalde det arbejdsgiversiden i erhvervslivet, men det gælder så sandelig også for lønmodtagersiden i erhvervslivet. Jeg må tilstå, at her synes offerviljen hos hr. Freddy Madsen – og det samme gælder hr. Wilhjelm og andre i den fløj, som har udtalt sig omkring problemerne – at være begrænset til offerviljen på arbejdsgiversiden i erhvervslivet, mens appellen til, at man også skal tage hensyn på lønarbejdersiden til de beskæftigelsesmæssige interesser, kan være på et forbavsende lille sted hos de damer og herrer, der har udtalt sig om dette spørgsmål fra den side af salen.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg mener ikke, det er nødvendigt at gennemføre, hvad hr. Freddy Madsen kalder socialismen – hvad det så ellers måtte være for noget – i Danmark. Jeg mener, at man med et samfund, som i det store og hele bygger på den blandingsøkonomi, vi har, men med en større vægt på den samfundsøkonomiske hensyntagen fremfor den personlige hensyntagen, men uden at afskaffe den sidste, vil være i stand til i praksis at afskaffe arbejdsløsheden, dvs. gøre arbejdsløsheden så lille, at den kun svarer til den uundgåelige friktionsarbejdsløshed eller overgangsarbejdsløshed eller tilpasningsarbejdsløshed, hvad man nu vil kalde den. Det er jo ikke mere end nogle få år siden, at vi havde en arbejdsløshed, som målt i forhold til den samlede arbejdsstyrke i Danmark lå på ca. 1 pct., og jeg vil da sige, at det var en meget lav arbejdsløshed. Jeg mener nok, at det ville være muligt for os, hvis vi alle sammen var villige til at yde de fornødne ofre, at bringe arbejdsløsheden ned på et sted om ikke på 1 pct. så i hvert fald godt i nærheden af de 1 pct. i modsætning til de 6 pct., vi i øjeblikket må operere med. Jeg mener, det menneskeligt ville være overordentlig værdifuldt.

Men i den forbindelse er jeg nødt til at sige, at det kan altså ikke klares ved, at man bare henvender sig til forretningsfolkene, til industriens indehavere, til arbejdsgiverne, eller hvem pokker man nu vil henvende sig til på den anden side, man er også nødt til at henvende sig til lønmodtagersiden. Det er det, der